

HET KIND

DOOR J. BRACHEL

NU ik deze bladzijden over Jijoepe, die mijn zoon was, schrijven ga, zweeft zijn tengere figuur als een zoete engel in mijn kamer. Zijn gelaat is verstild en zacht, de oogen zijn van een diep en teeder blauw, zooals eens de oogen van zijn moeder waren. Rond z'n hoofd ligt het blonde haar in een milde golving, er gaat rust van hem uit. Er is groote toewijding in z'n gezichtje te lezen en hoewel hij niet spreekt, geloof ik dat wij elkander eindelijk begrepen hebben, dat de afstand, de eeuwige onoverbrugbare kloof, die er tusschen ons was, eindelijk verloren gegaan is in den zoeten glimlach van z'n kleinen mond.

Zooals alle herinneringen, die eens pijn deden, een stille vreugde kunnen worden, zoo is ook deze terugkeer van mijn jongen een groote verrukking geweest. Wij praten in het geheel niet met elkander. Waarom zouden wij praten? Woorden kunnen alles weer bederven, woorden kunnen de spanningen die verdwenen waren doen herleven. Eén verkeerd woord, één letter dwaas of onachtzaam uitgesproken en een wereld van geluk stort weer ineem. Een duivel van achterdocht blijft steeds op de loer liggen in een hart, dat eenmaal werd gewond. Iedere genezing is een schijngenezing, zooals herstellen altijd maar een tijdelijk herstellen is, iedere beterschap een tijdelijke beterschap. Wat is dan vreugde om beterschap? Een gelukkige dwaasheid, een zoete roes, een heerlijk kortzichtig zijn. Want eens, onvermijdelijk, staan wij weer met geslagen handen, stijgt weer om ons hart de groote angst, die dieper kwetst dan een benauwde droom.

Alleen met Jijoepe is het zoover gekomen, dat er geen angst meer behoeft te zijn in het hart van z'n vader. Jijoepe is allang dood en ik kan me nog maar heel moeilijk herinneren hoe hij er heeft uitgezien. Mirjam heeft nooit een foto van hem laten maken.

Mirjam, Jijoepe en ik, eens vereenigd in den verrukkelijken nacht van zijn ontstaan, wij zijn verstrooid over aarde en hemel en nimmer meer zullen wij elkander bereiken.

Van mijn zoon nog de vage herinnering aan een blond, broshoofdig, imbeciel jongetje van zeven jaar met open mond en vage grijze oogen.

Van Mirjam, mijn vrouw, nog zoovele levendige herinneringen, pijnlijker en hardvochtiger dan die aan ons kind.

Laatste herinnering. Een smalle blonde figuur in een nauwsluitend grijs reiscostuum. Een kleine koffer in de linkerhand, onder den rechterarm een blauw leeren taschje.